

paa dette Punkt har foretaget Forandringer fra Forbilledet for denne Lov om Formuestat, nemlig den preussiske Lov om „Ergänzungsteuer“. Man har vistnok misforstaaet visse Bestemmelser i denne preussiske Lov paa dette Punkt, og man er i alt Fald kommet til Bestemmelser her, der ere væsentlig forskellige fra de Bestemmelser, man paa dette Punkt er kommet til i Preussen. Dette gælder særlig for Embedsmændenes Pensioners Vedkommende. Disse har man netop i den preussiske Lov ikke villet have kapitaliseret som Formue og ilagt Formuestat. Man har i Betænkningen i sin Tid under Lovens Forhandling udtalt, at det var stemmende med Billighed ikke at gøre dette, eller at det vilde være ubilligt, hvis man gjorde det — jeg huster ikke Udtrykkene ganske nøje; men man har modsat sig, at Statsembedsmændenes Pensioner skulde betragtes som Renten af en dem tilhørende Formue, saaledes at man kunde kapitalisere dem og lade vedkommende betale baade Indkomsts- og Formuestat af Beløbet. Foruden at vi altsaa mene ved vort Endringsforslag Nr. 22 at have bragt større Klarhed til Beje i Lovforslaget, have vi opnaaet i Mod sætning til, hvad Lovforslaget fastslaar, at saa udtalt, at Pensioner, som ydes paa Grund af tidligere Arbejdstjeneste eller Embedsforhold, ikke komme ind under Bestemmelsen om periodiske Ydelsers Kapitalisering. Jeg tillægger dette Endringsforslag stor Betydning og har al Grund til at tro, at min Medforslagsstiller i den Henseende ganske deler mine Ansuelser. Vi have ikke kunnet overbevise om det rimelige i at lade Pensionerne være stillede lige med Indtægt af Formue. Vi kunne ikke se, at man med nogen væsentlig større Ret kan kapitalisere Pensioner som Formue end selve Embedslønningen. I hvert Fald er en Pension ikke nogen Livrente i den Forstand som andre Livrenter, idet vedkommende ikke har løbt den. Hvis man til den afsaaede Embedsmand udbetalte en for ham opsparet Formue med Tilspjende, at han kunde anvende den, som han vilde, saa var det i sin Orden, at han sattes i Stat af denne større Pengesum, som han kan anvende til Indløb af en Livrente, hvis han vilde. Men nu faar han Pensionen, selv om han er saaledes fyssit stillet, at han ikke under nogen Omstændighed vilde købe sig en Livrente. Jeg mener, at vi i denne Henseende bør følge det preussiske Mønster, som man ellers har fulgt paa saa mange Steder, ganske vist særlig, hvor det har drejet sig om Skerpeiser og Bestemmelser, som i alt Fald en stor Del Mennesker ikke vil anse for at være

stemmende med deres Opfattelse af, hvad der er billigt. Saa er der et tredje Punkt, som er blevet omtalt saavel af det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage) som ogsaa af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), som jeg vil sige et Par Ord om. Det er Spørgsmaalet om tvungen Selvangivelse af Formue, hvoraf jeg er en ganske bestemt Modstander af de Grunde, som have ført til, at man i andre Lande, ogsaa har været bestemte Modstander deraf. Og jeg er i endnu højere Grad en Modstander af, at man skal angive saavel sin produktive som sin uproduktive Formue, fordi dette indbefolder en Forbring, som den paagældende i mange Tilfælde slet ikke vil være i Stand til at opfylde. Den preussiske Regering har stillet et Forslag i Overensstemmelse med, hvad den danske Regering nu gør paa dette Omraade, om tvungen Selvangivelse af produktiv og uproduktiv Formue. Det er ejendommeligt at lægge Mærke til, hvorledes det preussiske Deputeretskammers Kommission udtaler sig i denne Sag. Efter at der allerede ved 1ste Behandling var kommet en stærk Uvillie til Orde mod dette Forslag, forfattedes Forordningen absolut om tvungen Selvangivelse af Formue. Det udtales i Udvalgsbetænkningen af 23de Marts 1892, at der ikke var nogen i hele Udvalget — og det var et Udvalg, der var væsentlig større end dem, vi benytte — der havde villet gaa ind paa Regeringens Forslag herom, og der var heller ikke Deputeretkammeret en eneste, der stemte mod Forslaget om at lade de paagældende Bestemmelser i § 21 til 27 i Regereringens Udlast udgaa. Et Forslag fra den preussiske Regering om, at det dog skulde være tilladt Skattekommissionerne at spørge de paagældende om deres Formueforhold blev dermed ogsaa ganske forkastet. Heller ikke et Forslag om, at Appellinstansen skulde have Ret til at rette Spørgsmaal til den paagældende Skatteyder om hans Formueforhold vilde man indgaa paa. Jeg kan ikke skønne andet, end at de samme Grunde, der i Preussen bleve angivne for den Uvillie, ogsaa maa være til Stede her. Man fandt, at en saadan Forholdsregel var forbunden med en utilbørlig Indtrængen i Privatlivet og med Krænkelser af de Stattepligtige af mangfoldige Slags, ligesom man fandt, at Forordningen under forskellige Omstændigheder var skiftet til at skade den paagældendes Kredit i betydelig Grad. Særlig for Landbruget var Formueangivelsen — udtalte man — en saa vanskkelig Sag, at man burde forstaae de paagældende Stattepligtige for en saadan Betyngelse af deres Samvittighed, som den vilde